TRANSKRYPCJA NAGRAŃ

Завдання 1.

Висловлювання A.

Борщ для українців – не просто страва. Існує хоч греблю гати рецептів, які передаються від покоління до покоління. Ще малим я з захопленням спостерігав, як бабуся чаклує над казанком: у кухні пахло буряком, часником і любов'ю. Її борщ був густий, насичений, з вушками та пампушками – за вуха не відтягнеш. Саме тоді я вперше відчув, що їжа може бути справжнім витвором мистецтва – вона здатна передавати родинні спогади, почуття, традиції. Справжній борщ, згідно з прадавніми народними приказками, має бути таким густим, щоб ложка в ньому стояла, і таким гарячим, щоб за парою від миски дітей не було видно. Я зростав, відкриваючи для себе десятки варіантів борщу: з м'ясом, на салі, пісний, зі сливами, квасолею, копченинӥою… Це різноманіття й спонукало мене стати шеф-кухарем. Сьогодні борщ офіційно визнаний ЮНЕСКО елементом нематеріальної культурної спадщини України – і це справжня гордість. А для мене борщ – це символ дому, бабусиної турботи й початок шляху до моєї професії.

Висловлювання B.

Українська кухня відома своєю схильністю до різноманіття м'ясних і жирних страв. Та якщо зануритися глибше й звернутися до літературних джерел, стане зрозуміло: основою традиційного раціону були зернові культури й молочні продукти. Часті пости, виснажлива праця й обмежені ресурси диктували необхідність у стриманості – хоч не пишно, аби затишно. М'ясо ж готували на великі свята, і тоді стіл ломився від страв. Сьогодні ж наша кулінарія крокує в ногу з часом і дедалі частіше інтегрується у світові гастрономічні тренди. Полиці супермаркетів рясніють папаєю, норі, насінням чіа, тофу, манго, екзотичними морепродуктами. Популярними стали салати з авокадо, кіноа в борщі, гречка з овочами вок. Я не фахівчиня у кулінарній справі, тож не женуся за модою. Може, прагнути до нового й непогано, але для мене немає нічого кращого за домашні голубці, сало, борщ або вареники – бо саме вони пахнуть домом і теплом.

Висловлювання C.

У кожного свої гастрономічні вподобання: хтось не уявляє обіду без справжнього борщу, як у повісті Нечуя-Левицького, а хтось віддає перевагу легким салатам чи заморським смакам. Я поважаю кожен вибір, але мій пріоритет – українська кухня. Якщо у вас немає ані часу, ані натхнення стояти біля плити, щоб задовольнити власні примхи – я готовий узяти це на себе. Працюю як з моїми авторськими сетами, так і з індивідуальним меню – на всі смаки. Ваша кухня – мій простір, але з повагою до кожного кута: після себе залишаю чистоту. Усе, що від вас потрібно – вибрати, коли й що саме готувати. Довіртесь професіоналу, я візьму все під контроль: від закупів до сервірування. Якщо є продукти, яких варто уникати – дайте знати, і я врахую кожну дрібницю. Не гаймо часу – кухня чекає, а я вже з ножем напоготові. Смачного життя – щодня, а не тільки на свята!

Висловлювання D.

Чи можна дізнатися про характер людини через її смакові пріоритети? Про що свідчить манера споживання їжі? У повісті «Кайдашева сім'я» кожна страва є приводом для

з'ясування стосунків. Мотря мовчить за столом – і так само мовчки, але вперто бореться за своє у щоденній праці. Вона акуратна, зібрана, стримана – і в кухні, і на полі. Її сила – у витримці. Кайдашиха ж за столом не їсть, а керує: кому скільки вареників, хто перший, а хто почекає. Вона господиня не лише ложки, а й усього сімейного ладу. У неї влада тримається не на словах, а на ополонику. А от Лаврін – швидкий, жвавий, за обідом він не гає часу, все в нього на ходу – такий він і в ділі. Він не вдивляється в кожен шматок, не вираховує чужі порції, а бере, що є, і йде далі. Його темп життя – це темп молодої сили, яка ще не втомилася від родинних сварок. Через змальовані запахи, смаки й застілля автор відтворює атмосферу епохи, показує душу нації, розкриває характери персонажів та їхній душевний стан.

За: www.everyanimal.org, www.day.kyiv.ua, www.makitra.cooking, www.chytomo.com

Завдання 2.

Текст 1.

Ви колись запрошували до нічного клубу свою бабусю? Ні? То, може, варто? Сьогодні у нас у студії діджейка Анна Іванівна. Вона ламає стереотипи й надихає інших, на власному прикладі доводячи: можна залишатися молодою, яскравою й активною навіть коли вже за сімдесят.

– **Пані Анно, чи не важко у Вашому віці працювати в такій молодіжній сфері?**

– Та ви що, зовсім ні! У мене енергії стільки, що молоді позаздрять. Коли я за пультом, від мене батарейки заряджати можна. Щоправда діджейського досвіду ще не достатньо, але я постійно вчусь нового в юних колег. Молодь відчуває, що я не позую, а нарешті живу по-справжньому. Знаєте, людина вільна тоді, коли вона чесна. Мені подобається моє обличчя, бо кожна зморшка – то мій сміх, моя пригода або мій танець. І мені тепер ніхто не вказує, як вчиняти! У тридцять я бігала між роботою й каструлями, у п'ятдесят ще щось комусь доводила. А зараз я себе знайшла і зрозуміла, що виступи на сцені з власним бітом – це моє.

– **Ми знаємо, що Ви працювали бухгалтером. Як Ви потрапили до клубу?**

– Якось я організувала вечірку для подружок і запросила на неї грати діджея. В перерві він показав мені кілька кнопок – і понеслося… Я спробувала, а всім сподобалося. Тепер вже сама завзято міксую треки, аж дим іде, і це мінімум двічі на тиждень. Часто мої виступи тривають до четвертої ранку. І весь цей час я на ногах, у ритмі: під генератор туману, піну або бульбашки. У паузах можу дозволити собі склянку соку або фрукти – ніякої копченини та чипсів. Я проти нікотину й алкоголю – надто люблю себе. Наступного дня я довго сплю, бо мушу відновити сили.

– **Ми вражені Вашою розповіддю…**

– Та я й сама в захваті від свого життя. І наостанок хочу сказати: творчість – це життя, і кожен мій виступ є підтвердженням цього. Я вважаю, що слід жити одним днем, вкладати в саморозвиток, у свої мрії та здоров'я, а не лише в дітей чи онуків. Тож, на мій погляд, ніколи не запізно опанувати свої страхи, навчитися дбати про себе: відпочивайте або ходіть на майстер-класи – вибір є завжди. Врешті-решт, полюбіть себе – станьте трохи егоїстами, адже це необхідно для внутрішньої гармонії в будь-якому віці. Життя – це найбільший дар, тому цінуйте його, ростіть духовно й живіть яскраво, щоб справді бути щасливими.

За: www.tsn.ua

Текст 2.

Сьогодні успішні стартапи змінюють світ у різних сферах – від екології до літератури й інформаційних технологій. Вони не лише пропонують інноваційні рішення, а й надихають нове покоління творців і підприємців. Розглянемо кілька прикладів стартапів, які вже зробили вагомий внесок у розвиток цих важливих галузей.

Ідея одного з найвідоміших екологічних стартапів належить Валентину Фречці. Відомо, що папір виготовляють не лише з деревини – сучасні екологічні методи дозволяють використовувати вторинну сировину: макулатуру, бавовняне ганчір'я, сільськогосподарські залишки. Для деяких видів друкарської продукції використовується крейда для покращення білизни, а синтетичні матеріали додають паперу міцності. Але такі види паперу розкладаються досить довго, що негативно впливає на екосистему. Це підштовхнуло Валентина до пошуку нових ідей – і йому вдалося знайти зручний та економічно ефективний спосіб утилізації органічних відходів у містах і водночас виробництва біорозкладного паперу. Листя, яке прибирають із парків та вулиць восени – це саме та сировина, яка підходить для цього. Це рішення доступне і здатне зменшити навантаження на довкілля.

Компанія *Греммерлі* – не просто сервіс перевірки правопису. Вона стала емблемою нової цифрової грамотності. Трійко молодих киян-засновників зазначають, що її гасло – допомагати людям комунікувати ефективніше, і це не порожні слова: алгоритми оцінюють не лише граматику, а й інтонацію, зрозумілість висловлювань, дають контекстуальні підказки. Щодня додатками й розширеннями *Греммерлі* користуються понад тридцять мільйонів осіб. Хоча власники не розкривають дані про виторг чи кількість платних підписок, масштаби статків компанії дозволяють сказати, що це справжній «єдиноріг» – у сучасному світі назву цієї міфічної істоти отримують стартапи із експертною оцінкою у понад мільярд доларів, бо такий винятковий успіх на ранніх стадіях майже неможливий. У київському офісі, де сконцентрована розробка, працюють творці цього українського дива.

Рестрім відомий як сервіс, який дає змогу одночасно транслювати відео на кілька платформ. Попри невдалу першу спробу вийти на західний ринок вінничани-засновники цього стартапу не опустили руки. Прототип написали за місяць, а щоб не витрачатися на рекламу, зробили платформу безплатною. І раптом покликання на сайт із назвою *Рестрім* заповнили ігрові форуми: сервіс значно полегшував життя геймерам. По-перше, він знімав навантаження з інтернет-каналу й комп'ютера. По-друге, дозволяв легко розширити аудиторію трансляції. Згодом сервіс набув популярності й серед користувачів, які транслюють навчальні курси або кінофільми. Нині *Рестрім* налічує понад два мільйони користувачів і десятки тисяч платних абонентів. Вартість участі в капіталі компанії для інвесторів суттєво зросла. Власники компанії вже й самі підтримують молодих підприємців: серед інвестицій – *Майндіст*, платформа для створення психологічних блогів, яка вже привернула увагу міжнародних інвесторів і бізнес-ангелів.

Отже, якщо маєте цікаві ідеї та натхнення, не зволікайте, а йдіть назустріч успіху з власним стартапом.

За: www.forbes.ua

Завдання 3.

Сьогодні в рубриці «Неймовірні тварини» поговоримо про «кораблі пустелі». Здогадалися, про кого піде мова? Авжеж, про верблюдів. Чому їх називають саме так, зараз дізнаємося.

Життя в пустелі – не мед. Верблюди мешкають у посушливих районах, де температура часто сягає екстремальних позначок, а вода й мінерали – на вагу золота. Але для верблюда непорушні піски мають усе необхідне. Так, вони дійсно можуть довго виживати без води, іноді задовольняючись колючками й кактусами. Але звідки такі смакові пріоритети? Справа в тому, що пустельні рослини мають високий вміст солі. Крім того, горбаті трудівники вживають дуже солону воду в той час, коли інші звірі до неї не підійдуть навіть на відстань гарматного пострілу. Сіль для верблюда – не просто смакова добавка, а найважливіший елемент для виживання. Вони здатні довго обходитися без води саме тому, що сіль допомагає уникнути зневоднення. Зрештою, сіль підтримує нервову систему та м'язову активність верблюда, дозволяючи йому витримувати важкі фізичні навантаження – зокрема, транспортування вантажів у пустелі.

Найпомітнішою особливістю верблюдів є їхні горби. Багато хто вважає, що в них накопичується вода. Але це лише міф. Верблюди вкрай ощадливо використовують запаси енергії й майже не пітніють. І в цьому їм допомагають саме горби, які слугують резервуарами жиру. Ця речовина є незамінним джерелом енергії й допомагає виживати в умовах нестачі їжі та вологи. До того ж, така будова тіла тварини сприяє ефективному охолоджуванню під палючим сонцем.

Життя в пустелі сповнене найрізноманітніших несподіванок. Наприклад, піщані бурі, які часто застають мандрівників зненацька. Але у верблюдів усе налагоджено й на такий випадок: зазвичай ссавці мають дві повіки, але верблюди мають ще й третю – це прозора мигальна плівка, яка захищає очі від піску. Ця плівка діє як природні «окуляри», дозволяючи бачити навіть крізь пилюку буревію. А ще верблюди здатні щільно закривати ніздрі, щоб не вдихати пісок. Завдяки цій анатомічній особливості верблюди можуть дихати навіть у найсуворіших умовах. Тепер, коли ви знаєте все це про верблюдів, сподіваюся, не здивуєтеся, чому їх назвали «кораблями пустелі».

Вони ідеальні в'ючні тварини! Верблюд у пустелі – це справжній позашляховик. З верблюдами як ідеальними транспортними засобами пов'язано безліч легенд і цікавих історій. Одна з них походить зі стародавнього Єрусалиму, куди торговці всього світу везли свої товари: вишуканий одяг від найкращих кравців, заморські ласощі та інше. Коли археологи досліджували цю місцевість, вони знайшли недалеко від головних воріт досить вузький прохід у стіні міста, призначення якого довго залишалося незрозумілим. Але історичні документи дозволили встановити, що це прохід із назвою «вушко голки», якому надавали перевагу заощадливі торговці. Той, хто проходив через центральні ворота зі своїм навантаженим верблюдом, потрапляв на місцевий ринок значно швидше, але мав сплатити мито. А той, хто хотів уникнути цих видатків, протискувався зі своєю твариною й товаром через «вушко голки».

Ось так верблюд став не лише символом витривалості, а й учасником захопливих сторінок історії. Недарма його й досі вважають незамінним супутником у подорожах крізь пісок і вітри.

За: www.cikavo-znaty.com